

ringsmålsætning med hensyn til CO₂-emissioner ved årtiets udgang, som man tidligere har fastlagt, men at det var nødvendigt at reducere efter år 2000. Alle lande erkendte dette, og der er nu indledt et konkret forhandlingsforløb mellem landene om fastsættelse af disse reduktionsmål.

Danmark har tidligere sammen med andre lande erkendt, at det er nødvendigt med mindst 20 pct.s reduktion i år 2005. Det gav Danmark en kolossal gennemslagskraft i forhold til de andre lande, at vi som et af de få lande rent faktisk lever op til målsætningen, hvis disse forslag går igennem. Det gav os en kolossal gennemslagskraft – både en moralsk troværdighed, men også en faktisk demonstrationskraft ved at vise, hvad regeringen jo har vist og også vil demonstrere under udvalgsarbejdet, nemlig at det er muligt at opfylde den helt nødvendige målsætning, uden at det koster arbejdspladser i Danmark, uden at det slår erhvervslivets konkurrenceevne i stykker, og at det er muligt ved en kombination af afgifter og aftaler og fornuftig tilbageføring og investeringsstøtte at opfylde målsætningen. Det er alt sammen muligt.

Det er helt afgørende for en lang række andre landes overvejelser, at de i praksis ser dette demonstreret. Mange er bekymret for, hvad der vil ske i EU med disse forslag. Regeringen har erkendt, at der er behov for notifikation, og vi vil drage omsorg for, at den notifikation kan finde sted.

Vi er imidlertid ikke pessimistiske med hensyn til behandlingen i EU. Hvorfor er vi ikke det? Fordi EU som sådan også er part i klimaforandringskonventionen; EU er også forpligtet som enhed til at leve op til målsætningen. Hvis man på den ene side har svært ved som følge af liberal-konservative regerings modstand at leve op til eller gennemføre forslaget om en fælles CO₂-energiavgift, så vil det på den anden side være meget vanskeligt for EU efterfølgende at afskære de enkelte lande fra selv at gøre noget for, at Fællesskabet som sådan kan leve op til sine forpligtelser. Det er da også derfor, man ved topmødet i Essen netop lagde op til, at der skulle gennemføres en koordinering af de enkelte landes initiativer, når det drejer sig om energibeskatning, for at opnå de miljømæssige mål.

Det er altså ikke rigtigt, at Danmark her forskertser sine internationale muligheder, tværtimod, det er i kraft af vores målbevidste indsats for at opfylde de mål, der i øvrigt blev fastsat,

ikke under den nuværende regering, men under den tidligere regering, nemlig at Danmark har gennemslagskraft og en mulighed for at påvirke miljøet.

Jeg synes også, det er udtryk for et fantastisk hykleri at påstå, at hvis alle lande gør, som Venstre og De Konservative vil have at den danske regering skal gøre, så er der ingen lande, der gør dét, der er muligt. I Danmarks tilfælde kan vi endda gøre det uden ofre, for vi kan gøre det ved en fornuftig omlægning. Men selv om det havde påført os ofre, burde vi også efter regeringens opfattelse have været parat til at gennemføre det.

Så siger man, at virksomhederne umuligt kan gøre mere; de kan umuligt klare mere, for de har allerede gjort alt. Jeg vil gerne minde Folketinget om, at ganske mange virksomheder har gode erfaringer med omlægninger, der er fremkaldt gennem offentlige initiativer.

Jeg var for nylig i Vamdrup og besøge virksomheden Glasuld, som på initiativ af Miljøstyrelsen gennemførte et miljøstyringsforsøg fra 1990.

Den pågældende virksomheds ledelse fortalte mig under besøget dernede, at de havde meddelt Miljøstyrelsen på forhånd, at der ikke var noget at hente hos Glasuld, fordi Glasuld havde gjort alt, hvad der var muligt, på miljø- og energiområdet, og der var ingen resultater, der kunne opnås ved det, men man ville gerne vise sin gode vilje.

På blot fire år gennemførte virksomheden til trods for disse forudsigelser – oplyste direktionen mig om – reduktioner af deres energiforbrug med 50 pct. Og virksomheden, der jo som bekendt er led i en international koncern, er nu blevet foregangsvirksomheden for alle andre virksomheder i koncernen. Det var, fordi de kunne pege på meget positive erfaringer.

Jeg er sikker på, at hvis vi går ud i alle andre danske virksomheder – og det er jo det, der bl.a. er tanken med den aftalemodel, der lægges op til – vil vi opdage, at selv om man har gjort meget, kan man gøre endnu mere. Man vil opdage, at de virksomheder, der allerede har gjort, hvad der overhovedet er muligt, vil blive fuldt godskrevet for denne indsats, og at vi tværtimod at miste arbejdspladser vil vinde et forspring, også på det økonomiske område, i forhold til resten af vores konkurrentlande.

Og så endelig til sidst. Er det en helt fair problemstilling at stille regeringen over for at sige: Hvis regeringen prøver at leve op så godt, som